

❧ II SKYRIUS ❧

LAUKINIS PASAULIS

Vilkai dingo
sniegynuose,
sprukdami nuo žmonių,
medžiojančių vilkę.

Pirmasis bėgo didžiulis
pilkas jaunas patinas,
kuris neleido niekam jo
aplenkti. Pavijęs vilkę jis
leidosi risnoti jai iš dešinės.
Su vilke jis elgėsi draugiškai ir

neurgzdavo, jei ši atsidurdavo per kelis žingsnius priekyje. O štai vilkė vydavo jį šalin, jei pernelyg priartėdavo.

Gaujoje buvo ir kitas, senesnis vilkas, nusėtas randų, likusių po daugybės grumtynių. Vienas randas jam ant snukio ėjo kaip tik ten, kur kadaise buvo dešinioji akis. Šis vilkas taip pat norėjo laikytis arčiau vilkės ir visuomet bėgdavo jai iš dešinės. Taip vilkų gauja klaidžiojo po bekraščius ledinius tyrus ieškodama ėdesio.

Vieną dieną abu patinai neišvengiamai susipjovė. Kovą laimėjo senasis vienaakis. Po kurio laiko vilkė apsunko ir ėmė dairytis, kur galėtų netrukdoma pailsėti. Kartu su senuoju vilku ji pasiekė laukymę, kurioje stovyklavo indėnai. Vienaakis pasišalino, o vilkė narsiai nusliūkino apuostyti ir patikrinti stovyklos.

Netoliese
buvo užšalusi upė.

Vasarą jos vandenys plaukdavo
į Makenzij. Sausoje pakrantėje buvo plyšys, kur įlindus
toliau atsiverdavo molingas urvas – puikiausia slėptuvė!

Abu vilkai įsikūrė čia – ji prigulė, atsukusi snukį į
angą, o jis tarsi sargybinis atsitūpė prie landos.

Kamuojama skausmų vilkė darėsi vis irzlesnė, bet vilkas
nestokojo kantrybės ir supratimo.

Rytojaus dieną balandžio saulė sušildė sniegą.

Vienaakis buvo peralkęs.

Atsisukęs į vilkę jis suprato, kad ji nori likti urve, tad išlindo medžioti vienas.

Grįžęs šalia vilkės jis rado penketą mažylių: dvi vilkiukės ir du vilkiukai buvo rusvu kailiu, kaip jų motinos, o penktasis vilkiukas – visiškai pilkas.

Dar nė nepraplėšęs akių mažylis vilkiukas išmoko daugybę dalykų: atskirti savo broliukus bei sesutes ir

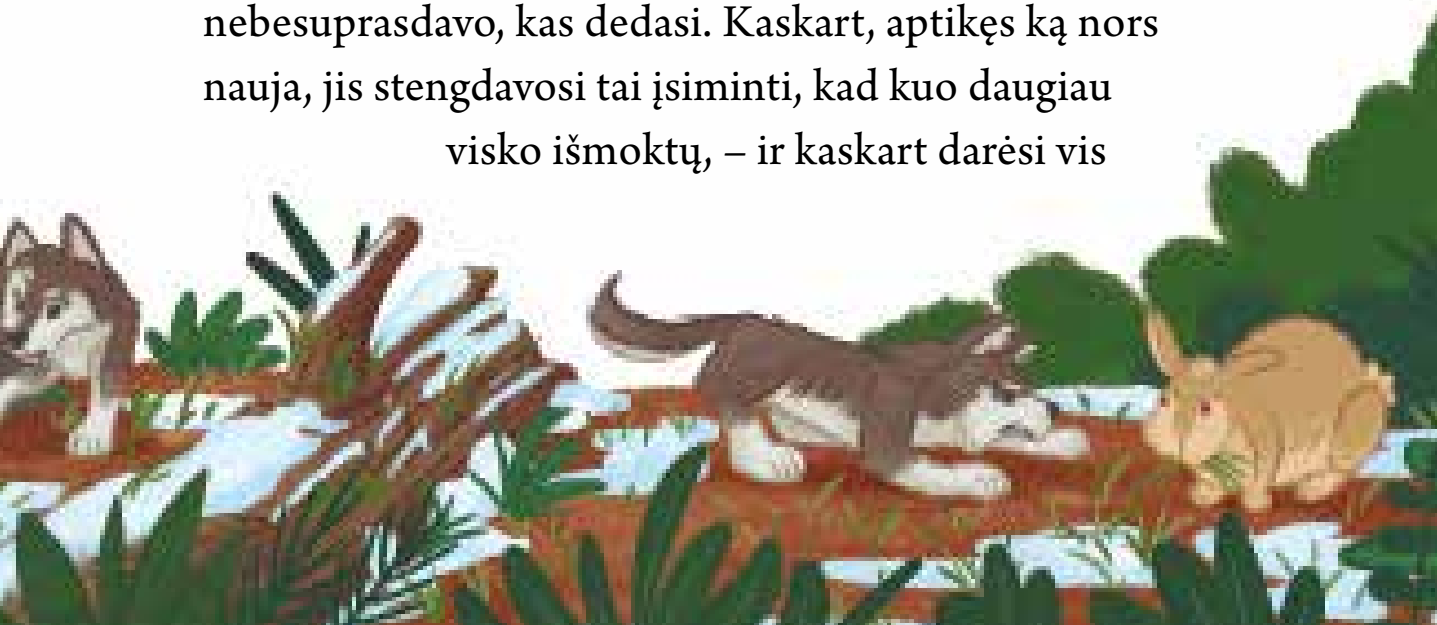
su jais bendrauti, glaustis prie mamos, kad sušiltų, būtų pamaitintas ir pamyluotas.

Sulaukusį mėnesio amžiaus vilkiuką vis labiau viliojo į urvą krentanti šviesa, tad jis bandydavo išlįsti lauk, bet vilkė su letena kaskart stumtelėdavo jį atgal. Galiausiai vilkiukui atėjo laikas maitintis ne vien pienu, bet ir mėsa, nes buvo alkanesnis ir stipresnis už savo brolius bei seseris. Iš pradžių šeimyną maitino vienaakis vilkas: šviečiant saulei ar mėnuliui jis vis kažkur pradingdavo ir vėl sugriždavo, bet ką nors sumedžioti darėsi nelengva. Pritrūkusi maisto ir jėgų, vilkė buvo priversta lįsti lauk ir medžioti pati. Deja, vienaakis vilkas gavo galą po pjautynių su lūšimi, o jaunikliai vienas po kito pastipo badu. Liko tik pilkasis vilkiukas.

Kamuojamas alkio vilkiukas ryžosi išlįsti iš urvo, kuris jam atstojo visą pasaulį. Tada jau patyrė ne vien alkį, o ir baimę. Anapus urvo, kur gimė ir užaugo, angos jo tykojo daugybė pavojų: paslaptinių padarų, kuriuos pamatęs jis šiaušdavo keterą ir imdavo urgzti, stačių pakriaušiu, į kurias buvo sunku įkopti nenuvirtus ir nenuriedėjus žemyn. Bet ilgainiui jis vis geriau išmoko pažinti pavojus ir jų išvengti.

Negyvi daiktai visad likdavo kur buvę, o gyvi judėdavo. Vis dėlto ne visi negyvi daiktai stovėjo vietoje... Kartais kažkas juos pajudindavo, ir tuomet vilkiukas nebesuprasdavo, kas dedasi. Kaskart, aptikęs ką nors nauja, jis stengdavosi tai įsiminti, kad kuo daugiau visko išmoktų, – ir kaskart darėsi vis

gudresnis. Vedamas smalsumo ir nestokodamas drąsos, pilkasis vilkiukas netrukus tapo tikru atradėju.

Jis sužinojo, ką gali ir ko ne, išmoko pažinti garsus ir kvapus, kuriuos skleidė maži padarai, galintys tapti lengvu grobiu, ir ženklus, kurie reiškė, kad netoliese esama didelių, pavojingų plėšrūnų – pavyzdžiui, vanago sparnų plazdėjimą, kurį išgirdo, kai tas jį puolė, išskėtęs aštrius nagus, ir vos nepačiupo. Vieną dieną vilkiukas sužinojo, kad upė visai ne tokia jau rami, kaip jam atrodė: pirma padėjo vieną letenėlę ant užšalusio ledo, paskui – kitą, bet lygus ledas staiga įlūžo ir vilkiukas ėmė skęsti. Dusdamas jis pasimuistė kelias akimirkas, kurios jam prilygo amžinybei, kol galiausiai iškilo į paviršių ir vėl galėjo įkvėpti. Prigimtis liepė jam irtis letenėlėmis, ir tai jį išgelbėjo. Deja, srauni upės srovė nunešė vilkiuką tolyn. Jis inkštė, trankydamasis į akmenis palei krantą.

Vis dėlto netrukus sraunuma baigėsi, apsidaužęs vilkiukas atsidūrė ramiame užutėkyje ir, išlipęs į žvyruotą krantą, nusipurė nuo savęs vandenį ir baimę.

Jam dar niekad nebuvo tekę patirti tiek vargų, bet vilkiuko nuotyčiai tuo nesibaigė. Pakrūmėjis susidūrė su žebenkštis jaunikliu, ką tik išlindusiu iš guolio, kaip ir vilkiukas. Prigimtis liepė jam pulti šį mažą padarą, tad jis kepštelėjo anam letena. Mažylis sucypė iš siaubo, ir netrukus jo gelbėti atskudė motina žebenkštis. Ji puolė vilkiuką ir suleido aštrius dantis jam į sprandą. Vilkiukas mėgino ją pasiekti,

nusimesti ar sprukti, bet žebenkštis jo nepaleido. Nors ir nedidelė, savo aršumu ji prilygo nuožmiausiems miško plėšrūnams.

Vilkiukas būtų pražuvęs, jeigu ne rusvoji vilkė, kuri išlindo iš krūmų ir letena nubloškė žebenkštį šalin. Vilkė džiaugėsi suradusi savo mažylį. Meiliai apuosčiusi vilkiuką, ji nusivedė jį atgal į urvą.

